

Имало едно време една девойка, която била толкова сръчна въ везането, че иглата танцувала въ ржката ѝ, а сърмениятъ конецъ се огъвалъ като змия. Затова царският кроячъ ѝ поръчалъ да изведе върху бойнитъ знамена нѣкакви старинни знаци, отъ които девойката нищо не разбирала.

Везела девойката, а сърдцето ѝ се кжсало отъ мъка, като си мислѣла за полето, за поточето, за вѣтрецътъ, който тѣй нѣжно милувалъ полскитъ цвѣтенца... И тѣй както си мислѣла, толкова ѝ се поискало да се порадва на хубавия божи день, че съвсемъ забравила строгата царска заповѣдъ да работи и никжде да не излиза. А тази заповѣдъ била издадена за всички въ царството, защото царьтъ се готвѣлъ за война. Мжжетъ строели дено-

ношно крепости, женитъ шиели. Дори били прогонени пойнитъ птички отъ градинитъ, за да не смущаватъ съ пѣсенята си никого.

Девойката забола иглата о плата и излѣзла. А въ това време дошелъ царският кроячъ, за да провѣри, какъ върви везането. Като не заварилъ момичето вкжши, толкова се разгнѣвилъ, че отишелъ право при царя да му се оплаче.

— Царю, ти бързашъ съ знамената, — казалъ той, — а знаешъ ли че момичето, което ги работи, бѣше излѣзло днесъ отъ кжши!

— Веднага да бжде наказано и да му се отнеме работата!

— Но, царю, въ цѣлото царство нѣма други прѣсти да везатъ толкова тънко...

— Тогава нека завърши знамената, после ще видимъ...